

ἀνάστραχο, περίπατος. β) Τὸ ράφι ἐν γένει Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 6) Τὸ πάτωμα τῆς οἰκίας τὸ ἐπιστρω-
νόμενον με μῖγμα ἀσβέστου καὶ τετριμμένων κεραμιδίων
Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) Μύκ. Συνών. κουρασάνι,
ταράτσα. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστράκα καὶ ὡς τοπων.
Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Πβ. ἀστρακιά.

ἀστραχᾶς ὁ, πολλαχ. ἀστρακᾶς πολλαχ.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Ἀστραχάν.

1) Δέρμα ἐμβρύου ἀρνίου μήπω τελείως κυοφορηθέν-
τος με λεπτὸν οὐλὸν τρίχωμα χρησιμοποιοῦμενον πρὸς
διάκοσμον ἐνδυμάτων. 2) Ὑφασμα μάλλινον με πυκνὸν
οὐλὸν χνοῦν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ προηγουμένου.

ἀστραχιάζω Ἡπ. ἀστραχιάζου Θεσσ. ὀστραχιά-
ζου Σάμ. ἀστριχιάζου Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) ὀστρεχιάζω Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 30 ὀστρι-
χιάζου Θεσσ. (Αἰβάν.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ὀστραχιάζου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράχα.

1) Ρέω ἐκ τῆς ὑδρορροῆς τῆς στέγης, ἐπὶ ὀμβρίου
ὑδατος Μακεδ. (Καταφύγ.): Ἀστριχιάζ' τὸν νιρὸ τ'ς βρου-
χῆς. 2) Καταφεύγω ὑπὸ τὴν ἀστράχαν, ἤτοι τὸ γείσον
στέγης διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ μεταφ.
στεγάζομαι πού, εὐρίσκω ἄσυλον, προστασίαν Ἡπ. Θεσσ.
(Αἰβάν. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)
— Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν.: Πάμι νὰ ὀστραχιάσῃσι σὶ κάμμιὰ σπη-
λαῖα νὰ μὴν βραχοῦμι Σάμ. Ἐπιασ' ἡ βρουχὴ κὶ δὲν ἔχουμι
ποῦ νὰ ὀστριχιάσῃσι ὀλίγη Αἰτωλ. Ἐνα μονάχα σκιάζονται
οἱ τοσπάνηδες, μὴν πέσῃ ἀστραπὴ τ'ς τὸν ψηλὸν ἔλατο ποῦ ὀστρε-
χιάζουν Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Δὲν ἔχ' ποῦ νὰ ὀστριχιάσῃ
(ἐπὶ ἀπόρου ἢ ὀρφανοῦ) Αἰβάν. 3) Ἀποκτῶ οἰκίαν
Θράκ. (Αἰν.)

ἀστραχοπάλουκο τό, Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστράχα καὶ παλούκι.

Ὁ πάσσαλος τοῦ γείσου τῆς στέγης: Φρ. Δὲν ἔμεινε
ἀστραχοπάλουκο (ἐπὶ τελείως καταστραφείσης οἰκίας).

ἀστραχωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστρεχωτὸς Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράχα καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἔχων ἀστράχαν, γείσον, ἐπὶ οἰκίας: Ἀστρεχωτὸ σπῖτι.

ἀστραψιά ἡ, ἀστραψία Ζάκ. ἀστραψιά Ἀντικύθ.
Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀστραψά
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω.

Ἀστραπὴ ἐνθ' ἀν.: Ἄσπ.

Ἐγὼ ἔμαι τὸ ἀστραψιάς παιδί καὶ τῇ βροδῆς ἐγόνι

Ἀντικύθ. Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 1.

ἀστράψιμο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμαρυγὴ) ὀστράψι-
μον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὀστράψιμο Θράκ. Πόντ.
(Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω.

Ἀστραπὴ ἐνθ' ἀν.: Αἶκον ὀστράψιμον κάμμιαν κ' εἶδα
(τοιαύτην ἀστραπὴν οὐδέποτε εἶδον) Χαλδ. κ.ά. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 1.

ἀστρεμματίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστριμματ'στους Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στρεμματιστός
<στρεμματίζω.

Ὁ μὴ καλῶς ὀργωθείς, ὁ μὴ βαθέως σκαφεῖς, ἐπὶ ἀγροῦ
καὶ ἀμπέλου: Ἀστριμματ'στου χονράφ. Ἀστριμματ'στου
ἀδέλ' δὲ γαρπίζ'.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἄστρεφτος ἐπίθ. Νάξ. (Φιλότ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄστρο-
φος) ἀνήστρεφτος Ἴος ἀνήστρεφος Θήρ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄστρεπτος.

1) Ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, ἀγύριστος Θήρ. Ἴος — Λεξ.
Γαζ.: Φρ. Δανεικὰ κὶ ἀνήστρεφτα (ἐπὶ χρημάτων δανειζο-
μένων καὶ μὴ ἐπιστρεφόμενων) Ἴος. 2) Τόπος ὅπου με-
ταβαίνων τις δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ Ἄδης Κῶς:
Φρ. Πάει τ'ς τὸν ἀνήστρεφον κὶ ἀγύριστον! Πβ. τὸ μεταγν.
Λυκόφρ. 813 «ἄστρεπτος Ἄδης». Συνών. ἄγειρτος 2,
ἀγυριστὶς 2, ἀγύριστος 6β. 3) Ἀνόητος, ἐπὶ λόγου
Νάξ. (Φιλότ.): Ἀστρεφτες κονβέδες λέει.

ἄστρη ἡ, Θεσσ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρι.

Ἀστρον. Συνών. ἀστρὶ 1, ἄστρο 1.

ἄστρηδικος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ἀστρῆδες πληθ. τοῦ ἐπιθ. ἀστρῆς.

Ὁ μὴ παχυνόμενος, ἀδύνατος, ἐπὶ ὑποζυγίου: Ἀστρή-
δικο μουλάρι.

ἄστρης ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρι.

Δυσήνιος, δύσκολος, ἐπὶ ἀνθρώπου. Πβ. ἀντίδι-
κος Α 3.

ἄστρι τό, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἴων. (Ἐρυθρ.) Πελοπν.
(Μάν. Μάναρ. Φιγιάλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄστριον Θεσσ.
ἄστρι Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Ἰθάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ.
(Ἀργυροῦδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀράχ.
Καπαρ. Λακων. Λάστ. Λεντεκ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίπ.
Τριφυλ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἄστρ' Ἡπ. (Τζουμέρκ. κ.ά.)
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄστιρ Θράκ. (Σουφλ.) ἄσι Τσακων.
Τὸ μεσν. οὐσ. ἀστρί. Πβ. καὶ μεταγν. οὐσ. ἄστριον.

1) Ἀστρον ἐνθ' ἀν.: Τὴν ὥρα ποῦ βγαίνει τὸ πρῶτο ἄστρι,
τόμον κάτση ὁ ἥλιος Ἀργυροῦδ. Ὅταν τὸ βράδυ δανείζεται
κάμμιὰ γυναῖκα προζύμι, τὸ κρύβει γιὰ νὰ μὴ τὸ ἰδοῦνε τ' ἄ-
στρια Ἀράχ. Ὁ οὐρανὸς με τ' ἄστρια Λεντεκ. Τ' ἄστρι τῆς
αὐγῆς (ὁ αὐγερινὸς) Μάν. Τ'ς μέρας ἢ τ'ς νύχτας τ' ἄστιρ
(συνών. τῷ προηγουμένῳ) Σουφλ. Ἐύπησε με τ' ἄστρι τῆς
αὐγῆς (λίαν πρωὶ) Μάν. Ἀμα σὲ δαγκάσῃ ἀστρίτης καὶ βγοῦνε
τ' ἄστρια πεθαίνεις Μάν. || Φρ. Ἐρριξε τ' ἄστρια (ἐμάντευσε
τὸ ζητούμενον οἶονε διὰ παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων)
Ἡπ. Δὲν τὸν εἶδα τ'ς τ' ἄστρι μου (οὐδέποτε τὸν ἐγνώρισα)
Παξ. Αὐτὴ κατεβάξαι τ' ἄστρι (ἐπὶ μαγίσσης καὶ πολυμηχά-
νου) Μάν. Θὰ σοῦ δώσω μιὰ νὰ χάσῃς τ' ἄστρι τῆς τραμουν-
τάνας (νὰ ζαλισθῇς) Κεφαλλ. || Ἄσπ.

Σὰν τί τὸ θέλ' ἡ μάνα σου τὴ νύχτα τὸ λυχνάρι,
ἀφοῦ ἔχει μέσ' τ'ς τὸ σπῖτι τῆς τ' ἀστρὶ καὶ τὸ φεγγάρι;
(δημῶδ.)

Ποιὸς εἶδε νήλιο ἀποβραδὺ κὶ ἄστρι τὸ μεσημέρι
Τζουμέρκ.

Νὰ ἔχα τὸ σύννεφ' ἄλογο καὶ τ' ἄστρι χαλινάρι,
τὸ φεγγάκι τῆς αὐγῆς νὰ ἔρχουμον κάθε βράδυ
Θήρ.

Τ' ἄστρι με τ' ἄστρι πολεμᾷ καὶ δύσι με τὴ δύσι,
καὶ μένα τὸ πουλλάκι μου ποῦ νὰ μοῦ μιλήσῃ;
αὐτόθ.

Ὅσ' ἄστρια ἔχ' ὁ οὐρανὸς καὶ φύλλα ἡ ἐλαία,
τόσα βρακιά πονκάμισα νὰ σκίσῃ ὁ νιός σου!

Μάν.

Νὰ ἔχουν πέτρες προσκέφαλο, τὴ μαύρη γῆς γιὰ στρώμα,
τὸν οὐρανὸ γιὰ σκέπασμα καὶ τ' ἄστρια γιὰ καντήλια
Λάστ. Ἡ λ. καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπου καὶ ἀνθρώπου ἐν
γένει εὐειδοῦς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Μάναρ. Τριφυλ.)

ΤΟΜ. Γ' — 31

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

κ.ά.): *Εἶναι ὡραία ἄστροι Ἀρκαδ. Αὐτὸς εἶναι ἄστροι Τριφυλ.* *Ἄστροι μου!* (εἰρων.) Λάστ. Συνών. *ἀστρή, ἄστρο 1.*

2) Γυναικεῖον κόσμημα τοῦ στήθους Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

3) Χαρταετὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 4) Διαμέρισμα τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαρασσομένου σχήματος τῆς παιδιᾶς *καλόγερος* ἀντιτιθέμενον πρὸς ἕτερον διαμέρισμα λεγόμενον *φεγγάρι* Πελοπν. (Καπαρ.) 5) Πληθ. *ἀστρία*, ζυμαρικὸν κατ' ἀστρομόρφα τμημάτια Κέρκ. Συνών. *ἀστράκι 3, ἀστρουλλάκι 3.*

ἀστριακὸ τό, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς καταλ. *-ιακό*, δι' ἣν ἰδ. *-ιακός*.

1) *Ἀστριακὸ 4*, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Αὐτὸς ἔχει καλὸ ἀστριακὸ Παξ. Τόμου κἀνεῖς ἀβασκαθῆ, κρᾶζουν ἐμένα νὰ δόνε ξορκίσω, γιατί ὅλοι λένε πῶς ἔχω καλὸ ἀστριακὸ Ἀργυρᾶδ.*

2) *Ἀστριακὸ 8*, ὁ ἰδ., Παξ.: Φρ. *Εἶναι σ' ἄσκημο ἀστριακὸ* (διατελεῖ ἐν ὀργῇ).

ἀστρίγκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀστρίγουτους* Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπίθ. **στρίγκωτος* < *στρίγκων*.

Ὁ μὴ κομβωθεὶς, ἐπὶ ἐνδύματος: *Μποῦστους ἀστρίγουτους.*

ἀστριακὸ τό, πολλαχ. *στριακὸ* Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. *ἀστριακός*.

1) Ἄστρον, ἀστερισμός, ζώδιον Θήρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

2) Ὁ χαρακτήρ ἐκάστου ἀνθρώπου, ὡς προδιοριζόμενος ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῆς γεννήσεώς του Σίφν. κ.ά.: *Ἐν ἡταίριασε τ' ἀστριακὸ τῶνε* (ἐπὶ συζύγων ἀσυμφώνου χαρακτήρος). 3) Πεπρωμένον, μοῖρα, τύχη πολλαχ.: *Τό 'χει τ' ἀστριακὸ του* (ἡ τύχη του τὸν προώρισεν οὕτως) πολλαχ. *Τὸ ἀστριακὸ της ἦτανε νὰ πάρῃ πλούσιον ἄντρα Λεξ. Δημητρ. Τὸν πῆρε τ' ἀστριακὸ του* (τὸν ἠνόνησεν ἡ τύχη του) Κύθν. Πελοπν. (Δημητσάν.) *Ἐχει καλὸ ἀστριακὸ Ζάκ. Συνών. ἀστερικὸ 1.* 4) Τὸ εὐοίωνον ἢ δυσοίωνον τῆς ἐμφανίσεως προσώπου τινὸς καθοριζόμενον ἐκάστοτε διὰ τῶν ἐπίθ. *καλὸ ἢ κακὸ* Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ.: *Εἶχα καλὸ 'στριακὸ ποῦ δῆκα Κεφαλλ. Μὴ τὸνε δάζης σίτι σου, γιατί ἔχει κακὸ ἀστριακὸ Κέρκ. Συνών. ἀστριακὸ 1, ποδαρικὸ.* 5) Τὸ φάσμα, ἢ σκιά νεκροῦ Κεφαλλ.: *Τ' ἀστριακὸ του εἶν' ἐδῶ.* 6) Ἡ κανονικὴ τοῦ βίου σειρὰ, τάξις Χίος (Νένητ.): *Αὐτὸς ἔχει χαμένο τ' ἀστριακὸ του.* 7) Νοῦς Χίος (Βολισσ.): *Χάνει τ' ἀστριακὸ του.* 8) Πρόσκαιρος μανία προερχομένη, ὡς πιστεύεται, ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων, ὑστερισμός, νευροπάθεια Θήρ.: *Τοῦ 'ρθε τ' ἀστριακὸ του Θήρ. Συνών. ἀστέρας 7, ἀστερικὸ 2, ἀστριακὸ 2.*

9) Κεραυνὸς Κίμωλ. Κύθν.: *Ἦπесе τ' ἀστριακὸ καὶ τὸν ἦκαψε.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀστραπή 2.* 10) Σφοδρὸς ἄνεμος, ἀτμοσφαιρικὴ ταραχὴ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ.) Μεγίστ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἐπιασε ἓνα ἀστριακὸ τσαὶ ὕστερα ἀρχίνησε τὸ 'στραφτωμπομπούνισμα Κουρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτόκρ. Δ 1827 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ κάμ' ἀντάρα καὶ βροχὴ κι ὁ οὐρανὸς μαυρίσῃ... | καὶ τὰ στοιχεῖα ἀνεκατωθοῦν καὶ τ' ἀστριακά μανίσου»* 11) Ζημία, κακὸν Βιθυν. Προπ. (Κύζ.): *Τ' ἀστριακὸ ποῦ μοῦ 'κανε! Βιθυν.*

ἀστρίμωχτα ἐπίρρ. πολλαχ. *ἀστρούμωχτα* Λεξ. Δημητρ. *ἀστρίμωχτα* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀστρίμωχτος*.

1) Ἄνευ συμπίεσεως ἐνθ' ἄν.: *Ὅλα τὰ ροῦχα χώρεσαν 'ς τὸ μπαούλο ἀστρίμωχτα. Χωρέσαμε ὅλοι 'ς τὸν καναπέ ἀστρίμωχτα. Βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀστρίμωχτα πολ-*

λαχ. 2) Χωρὶς ἡθικὴν πίεσιν, χωρὶς ἐξαναγκασμὸν ἐνθ' ἄν.: Ἀστρίμωχτα ποτὲ δὲ μολογᾷ ὁ κλέφτης Λεξ. Δημητρ.

ἀστρίμωχτος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀστρούμωχτος* Λεξ. Δημητρ. *ἀστρίμωχτος* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπίθ. *στρίμωχτός*.

1) Ὁ μὴ στριμωχθεὶς, ὁ μὴ συμπίεσθεις ἐν στενῷ χώρῳ ἢ ἐν συνωστισμῷ ἐνθ' ἄν.: *Ἀστρίμωχτα ροῦχα. Ταξιδέψαμε ἀστρίμωχοι.* 2) Ὁ μὴ πιεσθεὶς ἡθικῶς, ὁ μὴ ἐξαναγκασθεὶς ἐνθ' ἄν.: *Ὅσο τὸν ἀφίνεις ἀστρίμωχτο δὲ θὰ σὲ πληρώσῃ Λεξ. Δημητρ.*

ἀστρινος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. *ἀστρινός* Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ινος*.

Ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἄστρον Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄνομα ἀνδρὸς Κάρπ., ὄνομα κριοῦ Λεξ. Βλαστ. Τὸ θηλ. *Ἀστρινή* ὄνομα προβατίνας Πελοπν. (Καστρ.) *Ἀστρινὰ* ὄνομα γυναικὸς Μακεδ. (Θεσσαλον.) *Ἀστρίνω* ὄνομα γυναικὸς ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3, 33.

ἀστρίτης ὁ, κοιν. *ἀστρίτς* βόρ. ιδιῶμ. *ἀσίτ'ς* Σαμοθρ. *ἀστρίτας* Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ. κ.ά. *ἀστρίτα* Ὑσακων. *ἀστρίτης* Ἡπ. *οὐστρίτης* Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) *Στερελλ.* (Καλοσκοπ.) κ.ά. *ἀστρίτα* ἢ, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ίτης*. Πβ. τὸ ἀρχ. *ἀστειρίας*.

1) Ὁ ὄφις ἔχῃς ὁ ἀμμοδύτης (*vipera ammodytes*) τῆς οἰκογενείας τῶν ἐχιδῶν (*viperidae*) κοιν.: *Ἐχει μάτι σαὶ ἀστρίτης ἢ ἀστρίτη* (ἔχει βλέμμα ζωηρὸν καὶ διαπεραστικὸν) πολλαχ. *Ἐχει τὸ μάτι τ' ἀστρίτη* Πελοπν. (Λάστ.) *Τήραϊ* σαὶ τὸν οὐστρίτη Στρόπον. *Μὲ τήραζ-ζε ἴδια τὸν ἀστρίτη Εὐβ. (Κουρ.) Ὁροῦρ* ἐν σαὶ τὸν ἀστρίτα (βλέπει σαὶ τὸν ἀστρίτη) Ὑσακων. *Δὲν τὸ βλέπεις τί πονηρὰ ματάκια ποῦ τὰ 'χει; σαὶ ἀστρίτες!* ΠΝιρβάν. Ἡ ζωὴ τοῦ δρόμ. 33 *Ὁχιὰ κι ἀστρίτης νὰ σὲ φάῃ!* (ἀρὰ) Πελοπν. (Αἶγ.) || Παροιμ. *Ἄν σὲ δακώσω γὼ ἢ ὀχιά, | ἔχεις καὶ παρηγοριά, ἂν σὲ δακώσ' ὁ θεὸς μ' ἀστρίτης, | πάρτε φτυάρια καὶ ξινάρια* Πελοπν. || Ἄσμ.

Οἱ φίλοι φίδια γίνονται κι ἀστρίτες καὶ σὲ τρώνε αὐτόθ.

Φίδι νὰ φάῃ τὴ γλῶσσά τοι κι ἀστρίτης τὴ λαλιά τοι Ἰθάκ. — Ποίημ.

Θηλειὰ κι ἀστρίτης 'ς τὸ λαιμὸ τ' ἄγγο του πετραχήλι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 89. Συνών. *ἀμμοδύτης 3, ἀστρίτι, ἀστρίτισης, ἀστρίτσι 2, ἀστριτοσχιά, ἀστρογαλιά.*

β) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ζωηρὸν τὸ βλέμμα, εὐφυὲς Ἀθῆν. (παλαιότ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Λάστ.): Ἄσμ.

Ἦρθε μὴ ψηλὴ λιγνὴ, | ἀστρίτης καὶ φεγγίτης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πβ. ἀνοιχτομμάτης. 2) Ὁ ὄφις ἐλαφὶς ἢ τετράρραβδος (elaphis quadrilineatus) τῆς οἰκογενείας τῶν κολουβριδῶν (colubridae) ἐνιαχ. [**]

ἀστρίτι τό, ἀμάρτ. *ἀστρίτ'* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀστρίτης*.

Ἀστρίτης 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Μάγειροι, μαγειρέψετε τριῶν φιδιῶν κεφάλια, τῆς ὀχεντρας καὶ τ' ἀστριτιοῦ καὶ τῆς μονομερίδας.

ἀστρίτισης ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς καταλ. *-ίτισης*.

Ἀστρίτης 1, ὁ ἰδ.

ἀστρίτσι τό, *ἀστρίτσιν* Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) *ἀστρίτσι* Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κάρπ. κ.ά. *ἀστρίτσο* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.